

Ἕμνος εἰς τὸν πόλεμον ἐτὶ 1918.

τῆς Ἥρας καὶ τοῦ Δία γῆνέ, ἀκαταμάχητ' Ἄρη
 τίς καλοσύνες σου νά πῶ, δός με ,θεέ ,τῇ χάρῃ.
 Χαῖρε ποῦ σκόρπισες παντοῦ τὴν ἀκαταστασία
 χαῖρε ποῦ γέμισες τὴ γῆ καὶ μούς κι' ἀπελπισία.
 Χαῖρε ποῦ ~~γέμισες~~ ~~τῇ~~ ~~γῇ~~ ἀνασῆκωσες διχόνιες καὶ πάθη
 καὶ γέμισ' ἡ ξηρὰ νεκρούς καὶ τοῦ γναλοῦ τὰ βάθη.
 Χαῖρε ποῦ περιμάζωσες μέσ' στὰ νεκροταφεῖα
 τέχνες, στρατούς, πολιτισμούς, πλούτη, σκολειά, γραφεῖα.
 Χαῖρε ποῦ ἄγρυπνος γυρνᾷς τὴ νύχτα στὰ σκοκκία
 καὶ μέ τὰ δυὸ τὰ χέρια σου σκορπίζεις τὰ φαρμάκια.
 Τοῦ νταβουλιοῦ τὸ χτύπημα εἶνε τὸ βῆξιμό σου
 καὶ ἡ βοή τοῦ κανονικοῦ ἀναστειλάγῃ σου.
 Χαῖρε ποῦ χώρες καὶ λαοὶ ἔχουν τὸ προσταγιά σου,
 ρημάζεις ἔθνη καὶ χωριά μέ καὶ μετὰ συγκρισμά σου.
 Χαῖρε π' ἀφίνεις κούτσουρα καὶ κόφτεις τὰ βλαστάρια,
 χαῖρε ποῦ ἀπειρα παῖδιά **μ**' ἑκατομύρια χῆρες
 γιά τοὺς γονεῖς σὲ βλασφημοῦν, ποῦ καί δεφες καὶ πῆρες.
 Χαῖρε ποῦ ἀπ' τὰ μάτια σου βγαίνει φωτιά καὶ λαύρα,
 ἔκαψες τίς κοπέλες μας καὶ φόρεσαν τὰ μαῦρα.
 ὦ, βρυκόλαχοι θαίμονες, νεφείδες καὶ στοιχεῖα,
 να' ὑμεῖς βοηθήστε με, τῆς γῆς τῇ δυστυχία.
 Χαῖρε ποῦ δέν ἀπόμεινε σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν σφαῖρα
 ποῦ νά μὴν ἔχη στό σφατό παιδί καμιά μητέρα.

Χαῖρε τὸν κῶτσο πόκλειςες στὰ τέσσερα ντουβάρια
καί χάσανε ὃ Τσεντιανές τὰ ξένα παλινκάρια.

Ἀπ' ὅλα ~~ἐπὶ~~ παράλογο στή φύση τὴν αἰώνια
εἶνε νὰ κάθεςαι κρυφός στὰ ποιοῦ ὥραϊα χρόνια.

Φευγάτα χρόνια, ἀξέχαστα, μέ πόνο συλλογιοῦμαι,
τὴν προηγούμενη ζωὴ πότε θά ξαναβροῦμε ;
Τί πῆτες τρώγαμε γλυκιές, ἀφράτους μπακλαβάδες,
ριζόγαλο καί μαλεμπί μέ εἴκοσι παράδες.

Θέση ψηλά στὸ θέατρο, πεντάγροσο κρατοῦσες,
πρωί στή Πόλη πηγαινες κι' ἀνήμερα γυρνοῦσες.
Ὡ ἐξοχές δὲ ὁλόδροσες, θέλω νὰ σῶς σὰς ρωτήσω
τὰ πράσινα χορτάρια σας πότε θά τὰ πατήσω;

Χαῖρε ποῦ χάθηκ' ὁ φιδές, τὸ κρέας, τὸ κασέρι
καί τί νὰ πάρη ὁ καθεὶς φαγάσιμο δέν ξέρει.

Χαῖρε ποῦ πιάσαμε στενὴ μέ τὰ κουρκά φιλία
καί φάβα μόνο στίς γιορτές τρώμε γιὰ ποικιλία.
Ὅποιος πουλεῖ κρασί, ρακί, μέ τούς παράδες παίζει,

δυὸ λίρες στοῦ Παπαζογλου ἔχει γὰρ τὸ πετμέζι.
Ἀκρίβεια καί στὰ λάχανα, δυὸ γρόσια ἓνα πράσο,
κι' ὁ Γεωργιάδης πούλησε τὸ ἓνα του τὸ ράσο.

Χαῖρε ποῦ ἡ μητέρα μου τὰ ροῦχά μου μπαλώνει,
δέν μ' ἔμεινε ἀμπάλωτο χανένα παντελόνι.

Χαῖρε π' ἄργεῖ τῆς Χερσασίνης νά γίνη τό φουστάνι,
ἐφτά ὀκάδες ντουζικο στά ἔξοδα δέν φθάνει.

Χαῖρε ποῦ ἐματαίωσες ἐπιθυμίες χίλιες
κι' ἔχασαν οἱ ἀνέβγαλτες τό βάλς καί τίς κατρίλιες.

Χαῖρε ποῦ καταδίκασες τοῦ Τζάρτα τήν ἑλένη
νά κάθεταί στό καπηλειό ποῦ ὅποιος τύχει μπαίνει.

Πληγώνει εἰς τήν μοναξιὰ ἡ ἀτυχ' εὐδοξία
γιά τοῦτο κάθε Κυριακή πάγει στήν ἐκκλησίᾳ.

Ἡ Αρίστη ἡ δασκάλισσα τσουβάλια ἀγοράζει
κοστοῦμι νέο ἀπ' αὐτά καί σάρπες ἐτοιμάζει.

Χαῖρε ποῦ ἔκαμες γνωστό τό Λόφτσεν, τό Πουζάντι,
τό Μπρέστ Λιστόφκι, τήν Γκόριτσε, τό Ψπρ καί τό Ἀβάντι.

Ἐν ὅσῳ ζῇ ὁ ἄνθρωπος τί πράγματα δέν βλέπει!
ὁ Τσεντιανός ὁ Ντίληλης νά γράφ' ἀπ' τό Χαλέπι.

Κατάρᾳ στά βασίλεια, κατάρᾳ στίς πατρίδες,
ἀφοῦ δέν ἔχει ὁ καφετζῆς ὁ Ἐπύρος μουστερῆδες.

Τό μεγαλείτερο κακό στόν Κώτσο ἔχει γίνει
νά περιμένει ἄθελα στό σπῆτι τήν Εἰρήνη.

Χρῆστο καί Νίκο κι' Ἄγγελε, Κλεόβουλε λεβέντη,
ἔχουν οἱ ντολαπότρυπες καί τά ταβάνια γλέντι.

Δυσσέᾳ μου γλυκύτατε, Δυσσέᾳ παινεμένε,

ὦ προξενητρες τὰ πολλά χαρίσματά σου λένε.
 Στοῦ Κῶτσου τὰ ρωτήματα θέλω νά ἀπαντήσω
 μέ τὰ κοντά μου τὰ μεῶν νά τόν παρηγορήσω.
 Ἰπν' ὅσο θέλεις νά τραβᾷς μέ ἥσυχο κεφάλι,
 τί νά τόν κάμεις τόν παρά; γιά σᾶς δουλεύουν ἄλλοι.
 Χωρίς λατέρνα χόρευε, χωρίς ἀστεῖα γέλα,
 κι' ἂν θέλεις ἀφσ' τόν κασαμπά καί στό χωριό μας ἔλα.
 Μποροῦσες Κυριακή νᾶρθῆς, νά φύγης τήν Δευτέρα
 ἀφοῦ χορέψης καί χαρῆς στοῦ Μάτσκου τήν βειγκέρα.
 Φεγγάρι μου, τὰ μυστικάξού τὰ ξέρεις ὅλα,
 πές με κρυφά τόν Κῶτσο πωιά τόν μάγεψε μαργιόλα;
 Πένωε μου, στάσου μιά στιγμή, γιατί ἀπό τήν ζάλη
 σάν τό καζάνι ἔγινε τό κούφιο μου κεφάλι.
 Χαῖρε ποῦ δέν θ' ἀξιωθῶ τήν τελική τήν νίκη
 ποῦ σάν ἐμᾶς τήν λαχταροῦν καί στήν Θεσσαλονίκη.
 ὦ, πῶς ἀλλάζουν οἱ καιροί στόν κόσμο * ἐδῶ κάτω,
 Ἑβραῖοι, Τοῦρκοι καί Ρωμηοί ἐγίναν ἄνω, κάτω.
 Ὁ κόσμος πολιτίσθηκε τέσσερα χρόνια τώρα,
 ὅλες τοῦ κόσμου οἱ φυλές ἐνώθηκαν στή χώρα.
 Χαῖρε ποῦ ἔκαμες μικτά τὰ πλειότερα σχολεῖα

ὁ κρύος Μεφιστοφιλής, Σατάν καὶ ἔμπρός δέν βγάζει
ἡ ψύχρα παῦ' ἡ φοβερή κι' ἡ Πόλη ἡσυχάζει.

Ἀπ' ὅλα, γιὰ τὸ ἔθνος μας, μονάχο σὺ δουλεύεις,
καί γιὰ τὸ μέρος, μαλακό χαρτί μᾶς προμηθεύεις.
Καί τώρα πρίν τοὺς στίχους μου στό φάκελο νά κλείσω
τά νέα τῆς πατρίδος μας δέν θέλω νά τ' ἀφίσω,
τὴν ἐκκλησίαν τοῦ χωριοῦ κορίτσια τὴν παστρέψαν
σφουγγαρίσαν τὰ μάρμαρα καί τὴν νοικοκρεῖψαν,
καντῆλες κι' εἰκονίσματα δέν ἔχουν ποιά λεκέδες
καί γιὰ νά φτύνη ὁ λαός, βάλανε τενεκέδες.
Τὰ γυναικάρια δέν μποροῦν ἐπάνω νά μιλοῦνε,
νά ποῦν γιὰ πλύσεις καί κλεψιές καί νά κατηγοροῦνε.
Ἐπιγραφή ἐκρέμασαν: ὅποια θά φλυαρίσῃ
θάρρο καὶ παῖδας κι' ὁ ἔφορος καί θά τὴν τιμωρήσῃ.
Ἕνα κορίτσι πρόκειται περὶ πέρηκο ν' ἀνοίξῃ,
τὸ μέλλον, κι' ἄλλο τί θά διοῦν τὰ μάτια μου, θά δείξει.

ΙΘΙΒ. Σουλτὴ Ἀσημακοπούλου, ἀπὸ Τσαντῶ.